

66 %

23:05

PRÒXIMAMENT...

La Revista

1r trimestre 2016-2017

Índex

Sabíeu que...?

Sabíeu que...? La revista	3
----------------------------------	---

Ho fem nosaltres

TREC Nil Busquets Trias	4
--------------------------------	---

Opinió

La sociedad en la que vivo Mateu Esquiaga Fradera	5
La polèmica de l'anunci Loewe Marina Correa Vendrell	5
Val la pena? Verònica Velicu	5
El mòbil, eina educativa o distracció? Albert Turon Bas	5
Es ven la dona o el producte en si? Cristina Juanhuix Guix	6
Cistelles contra el racisme Artau Pascual	7
Cuideu-me Pau Sarrats	7

El reportatge

Divendres a Santa Coloma de Farners Ivan Vilalta	8
---	---

Lectures a l'ombra d'un parasol

Lectures a l'ombra d'un parasol	9
--	---

Espai de creació

Buscant formigues Georgina Torra	10
Petons d'escuma Georgina Torra	10

Espai de ciència

L'entropia: un petit homenatge a Manel Nicolau Jordi Serra	11
---	----

The true spirit of Christmas

My best Christmas present Idoia Prats Pastells	12
---	----

Homenatge a Carlos Miranda

Carlos Miranda, in memoriam Glòria Villa i Pep Solà	13
--	----

Nous horitzons

Home nou, vida nova Pol Pérez i Martínez	14
Darrere d'un turó de problemes	
hi ha una muntanya d'oportunitats Berta Gil i Carandell	15
Què vols fer? Què t'apassiona? Maria Rosa Villalba Verdager	15

Experiències d'estiu

Una autèntica experiència americana Mònica Batlle Albó	16
Estada a l'empresa Mar Font Casadevall	17
Els pagesos a Romania Vero Velicu	17

Papers i números

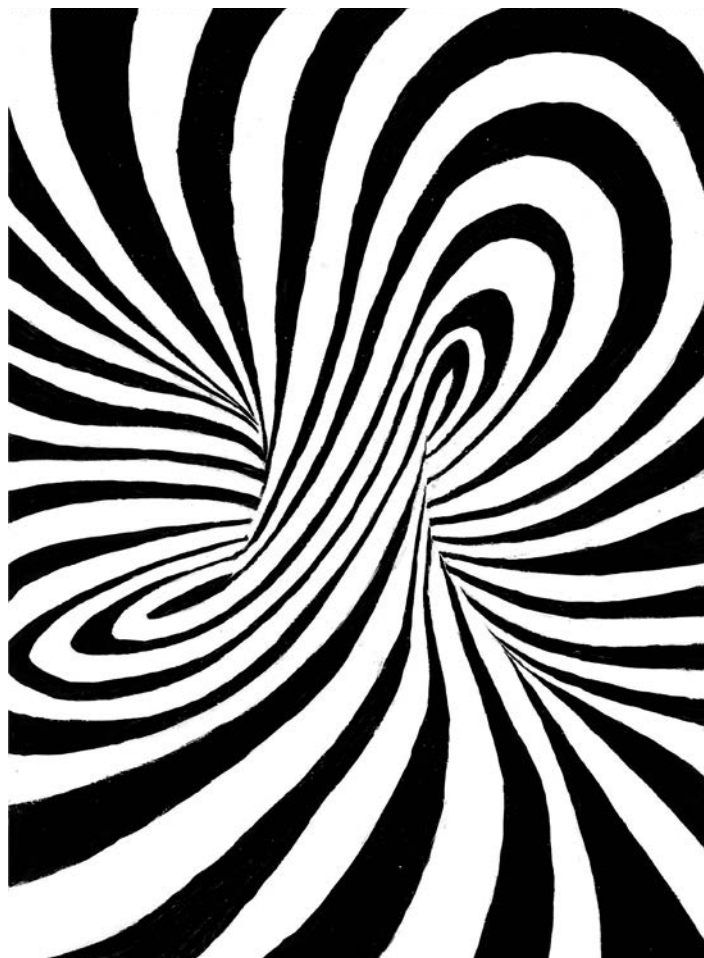
Mireia Oteanu: Ex alumna del Cicle Superior d'Administració i Finances Departament d'Administratiu	18
---	----

I si en fem una pel·lícula?

Les calderes d'en Pere Porter Elvis Mallorquí	19
--	----

Activitats del centre

La USEE de l'Institut de Santa Coloma de Farners	20
Concurs portada - cartells finalistes 4t ESO	21
Cartes de vœux pour Samatan 2n ESO	21
Comissió de la Pau i la Solidaritat	22
Viatge de fi de curs Cristina Juanhuix, Judit Díaz, Marina Correa	23

LA REVISTA - 1r Trimestre curs 2016-2017 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

Dipòsit Legal: GI-242/2009

Equip de Redacció

Laia Arcega
Ariadna Domingo
Artau Pascual

Coordinació de revista

Sylvia Barragan
Carme Soler

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a revistaessantacoloma@gmail.com o a algun membre del Consell de Redacció.

Portada:

Anna Canaleta, 4t A ESO

Contraportada:

Mª Victoria Hatero, 4t C ESO

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

■ La revista

Un cop més, en aquesta secció us volem mostrar un racó de Santa Coloma que segur que heu vist moltes vegades tot passejant i que potser no sabeu què és.

Us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en el concurs del "Sabíeu que...?" enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

En el seu moment, ja veurem quin premi o obsequi podem oferir al participant guanyador; esperem que sigui un premi en metàl·lic destinat a la compra de llibres o material escolar.

Teniu de temps fins al 31 de gener de 2017 !!

LE QUIZ

1. Aquest conjunt d'aparells formen part...

- a) d'una estació astrològica
- b) d'una estació meteorològica
- c) d'una estació geològica

2. Està situada a...

- a) la plaça Farners
- b) la plaça del Firal
- c) la plaça de l'Ajuntament

3. Consta de...

- a) 3 aparells
- b) 4 aparells
- c) 5 aparells

4. Aquesta instal·lació, hi és des de...

- a) l'any 1988
- b) l'any 1978
- c) l'any 1998

5. En té cura...

- a) l'alcalde Joan Martí
- b) els alumnes de l'escola de Sant Salvador
- c) en Pere Serra, de can Fontdeglòria

6. Les dades són recollides...

- a) diàriament
- b) quinzenalment
- c) setmanalment

7. Dins de la caixa blanca hi ha...

- a) un sismògraf
- b) uns termòmetres
- c) un pluviòmetre

8. Les dades recollides i publicades al panell són...

- a) de temperatura, pluja i vent
- b) de temperatura, vent i moviments sísmics
- c) de temperatura, humitat i moviments sísmics

En la darrera edició en Xavier Martí Masó de 1r de Batxillerat ens va donar 7 respostes de 8 i per això ha rebut un obsequi per la seva participació!!!

Enhorabona i gràcies per participar!!!

Ho fem nosaltres

TREC

■ Nil Busquets Trias

Hola!! Em dic Nil Busquets, tinc 14 anys i estic a 3r d'ESO.

A fora de l'escola faig un esport un mica particular que és l'hípica, competeixo en l'especialitat de T.R.E.C i aquest any m'he proclamat campió d'espànya de la P.O.R. (prova d'orientació i regularitat), bé, perdó, en realitat som jo i el meu cavall, en Vincent.

Tota aquesta afició va començar quan jo tenia tres anys, un dia que la meua cuidadora em va portar a l'hípica de la seva filla a on en aquell moment només hi havia un cavall, en Melenas que feia 1,53 d'alçada aproximadament i jo vaig començar amb aquell cavall. A poc a poc l'hípica va anar creixent i va arribar en Menut, un poni de 1,10 metres aproximadament, i a partir d'allà en Menut es va convertir en el cavall que jo muntava. L'hípica va continuar creixent i jo amb ella. Van anar arribant més cavalls i a mida que anava creixent havia d'anar canviant de cavall; vaig passar a la Derby, un poni una mica més gran, i amb ella he passat moltes aventures i he aconseguit grans fites, una d'elles campió de Catalunya i finalment va arribar en Vincent, un cavall amb molta potència de raça, la Irish Cob. Aquest cavall costa molt de parar però finalment amb moltes hores d'entrenament l'hem convertit en un cavall boníssim i un molt bon amic.

Ara després d'haver-vos explicat una mica la història, us explicaré una mica en què consisteix el T.R.E.C.

Les inicials de T.R.E.C. volen dir tècniques de rutes equestres de competició que això més o menys vol dir que tu i el teu cavall heu de ser capaços d'anar sols per la muntanya, orientar-vos i superar tot tipus d'obstacles que se't presentin.

Una prova és la d'orientació, mitjançant la qual amb un mapa i una brúixola has de ser capaç de trobar el camí correcte i les fites marcades. Per altra banda, has de tenir molt bon coneixement del teu cavall ja que et marquen unes velocitats determinades a les quals has d'anar i tu amb el pas del teu cavall ho has de calcular per tal de no penalitzar.

Una altra prova és la prova d'aires en la qual has de demostrar el control sobre el teu cavall i portar-lo al ritme correcte que et requereixen.

La tercera prova és un recorregut d'obstacles en el qual et presenten diferents obstacles que has de superar amb el cavall, passar un riu, salts, branques baixes, eslàlom, fossat...

Bé espero que aquesta explicació us ajudi a conèixer una mica millor el món de l'hípica.

Opinió

La sociedad en la que vivo

■ Mateu Esquiaga Fradera

Nací en este mundo, no lo pude escoger, al igual que todos. Podemos nacer en cualquier lugar de este planeta, criarnos en cualquier país, rodearnos de cualquier cultura y hablar cualquier idioma. No lo escogemos, o eso supongo, porque no hay evidencia, y para haberla debería existir la verdad absoluta.

Y todos vivimos bajo una tiranía, si, una **tiranía**.

No vivo en un país mandado por un tirano, o no estoy lo suficientemente informado como para confirmarlo. Vivo bajo uno que se llama sociedad:

Donde hay unas normas, que la mayoría están mal hechas, y donde otras faltan.

Donde muchas cosas están mal vistas, donde se vive libremente esclavo.

Donde se mata la imaginación de los niños, no dejando ver lo que puede llegar a crear el cerebro humano.

Donde los medios de comunicación hacen creer lo que quieren a la población, beneficiando a aquel que está detrás con un fajo de dinero (los que mandan).

Donde somos títeres de los que mandan, títeres de unos cánones establecidos: cánones de belleza, de manera de vida...

"Bienvenido" al mundo.

La polèmica de l'anunci Loewe

■ Marina Correa Vendrell

L'any 2012, es va celebrar el cent seixanta-sisè aniversari de l'empresa de confeccions de complements i roba de luxe, Loewe. Aquell mateix any, va aparèixer a les nostres pantalles informatives i d'entreteniment (Televisió, internet...) l'espot publicitari d'aquesta empresa espanyola. L'anunci consistia en l'explicació de les vides d'un grup de joves que compraven en aquesta empresa. Ara bé, els joves de l'espot eren uns nois i noies adolescents, sense ganes d'estudiar ni treballar, mandrosos, irrespectuosos, vulgars, amb l'única activitat d'estar amb els amics i comprar a Loewe. Aquest espot publicitari, va esdevenir una polèmica internacional. El debat era clar: és aquest el client model de Loewe? Què se n'ha fet de la persona elegant, clàssica, serena i formal d'aquesta empresa?

Es van entrevistar alguns clients habituals de Loewe. La majoria es sentien descol·locats i desplaçats en veure la campanya publicitària. L'expert en economia i fundador de l'empresa Soulman, Luis Manzano, deixava clar al diari digital "El Economista" que "no ha estat gaire encertada aquesta campanya, però la falta de clientela del moment tampoc arribarà a ensorrar l'empresa".

Podria ser que Loewe tingués el propòsit d'augmentar o inclús de canviar de client i enfocar més les confeccions als joves del país. Encara que, de debò els adolescents són així? És a dir, donen aquesta imatge a nivell global? Manzano, al final del seu escrit afirmava que "és una manera molt forçada i teatralitzada de descriure els joves de la societat". Aquest anunci va suposar un abans i un després de la publicitat de l'empresa.

Val la pena?

■ Verònica Velicu

Sóc un humà. No em preocupa el futur, no tinc por a res, no conec la tristesa, no tinc família ni amics. Visc en el present, això no em fa pensar mai en el futur. No em preocupa quedar-me sense res. Costa creure que una persona d'aquesta època no li importi el futur. Crec que per aquesta raó sempre he sigut diferent. No he conegut la tristesa. En la mort dels meus pares i els meus germans cap sentiment m'ha apoderat. La meua família ara deuen sentir el que jo sempre he sentit: llibertat. Fins i tot la meua mare: una dona desesperada i molt impulsiva, en aquest moment ja no li importa el futur. Fa 57 anys que visc i no he conegut cap persona amb la qual pugui compartir aquest sentiment de llibertat. Aquest sentiment que et fa sentir bé només amb el fet de viure. En 57 anys mai he fet les coses pensant en el futur. Només m'ha importat el present. Ser feliç avui, i no construir la teua felicitat pel futur. Potser avui estàs trist, però segueixes pensat a ser feliç en el futur. Penses a construir-te un futur perfecte. ¿Val la pena totes aquestes coses que fas, sabent que no pots tornar a veure la llum del dia en qualsevol moment?

El mòbil, eina educativa o distracció?

■ Albert Turon Bas

Ja fa uns quants anys que els telèfons intel·ligents o *smartphones* han revolucionat el món que ens envolta i la nostra manera de pensar, així doncs, l'ús d'aquests aparells no hauria d'estar prohibit a les aules de les escoles i dels instituts.

El mòbil, gràcies a les possibilitats quasi infinites que ofereix, es presenta com a una nova eina d'ensenyament i aprenentatge innovadora i eficaç. Els mòbils són ideals per afavorir el descobriment d'aficions, per consultar immediatament els dubtes, per compartir coneixements i per fomentar la col·laboració.

S'ha d'acceptar la realitat, el mòbil té moltes possibilitats didàctiques i educatives i és exactament per això que se n'hauria de treure el màxim profit. Tot i això, la veritat és que ara mateix el control dels professors sobre l'ús que fan els seus alumnes del mòbil a classe és molt difícil. Com podria el professor saber si algun dels seus alumnes està enviant missatges, fent fotos o jugant? Ara per ara, no hi ha eines per a controlar-ho. També caldria dir que se n'hauria de regular l'ús, no només a les escoles, sinó també a les cases.

És cert que pot significar tota una revolució educativa però per ara, ningú sap com s'ha de fer per augmentar els avantatges i reduir els riscos de l'ús dels mòbils a les aules.

Opinió

Es ven la dona o el producte en si?

■ Cristina Juanhuix Guix

Tot i que en els últims anys s'han produït canvis socials, com ara la inserció de la dona dins del món laboral i el seu dret de votar, la publicitat continua utilitzant a la dona com a un objecte per promocionar i vendre els seus productes. A més, els mitjans de comunicació tenen una gran responsabilitat en els estereotips i comportaments de les persones, i el tipus de model de dona que transmeten no correspon amb el de la realitat.

Les dones han de complir uns requisits: ser altes, guapes, molt primes, sense arrugues, sense cel·lulitis, amb les cames llargues, i un llarg etcètera; ja que la bellesa les fa més valorables. D'aquesta manera, la utilització del *photoshop* és de gran ajuda. Modela els cossos de les dones al gust i crea cossos irreals. Moltes noies cauen en l'anorèxia i en altres malalties alimentàries perquè creuen que han de ser igual de "perfectes" que la noia de revista.

Anunci de la colònia Glowing de la Jennifer Lopez.

Analitzant alguns anuncis es pot observar com a la majoria d'anuncis de colònies la dona apareix nua. És potser que amb un perfum ja van vestides? A més, com ja he dit abans, deformen el cos de la dona, com és en el cas de la Jennifer Lopez. Després d'aprimar les parts que els interessa, el cos ja no té res a veure amb el de veritat de la cantant. En altres casos, l'home és l'encarregat de tapar les parts íntimes de la dona, fent que el cos de la dona es converteixi en un pur objecte sexual.

Anuncis de J.P. Gaultier i Paco Rabanne.

L'any 2006, en el qual va tenir lloc el mundial de futbol, La Federació de Consumidors en Acció (FACUA) va denunciar a la cadena d'electrodomèstics Media Markt per una campanya publicitària sexista en la qual una fletxa assenyalava els pits de dues dones amb pronuncisats escots sota el reclam "veuràs les millors davanteres del món". En aquest tipus d'anunci, no només es tracta a la dona com a objecte, sinó que també se l'exclou d'utilitzar el producte, com si fos exclusivament "cosa d'homes".

Anunci del Media Markt, 2006.

Aquest tractament discriminatori, ofensiu i sexista treu la dignitat a la dona i no li permet desenvolupar les seves capacitats intel·lectuals. Val a dir, però, que cada vegada són més els homes que surten anunciant productes de neteja o instruments de cuina. No obstant això, ara també s'està començant a cossificar el cos masculí. Aquesta pràctica incapacita a la persona a mostrar la seva personalitat i la seva identitat al mateix temps que la menysprea. Hauria de ser hora que això canviés perquè la publicitat és molt influencial i no voldríem que les generacions futures tinguessin una imatge equivocada de la societat.

Opinió

Cistelles contra el racisme

■ Artau Pascual

Fa relativament poc temps, un programa de televisió que molts deveu conèixer anomenat "Informe Robinson" va donar llum a una part desconeguda de la història dels Harlem Globetrotters, els genis del bàsquet afroamericà. Heus ací la seva efervescent i sorprenent trajectòria.

Fa poc menys de cent anys, una colla de malabaristes del bàsquet va fer trontollar els estaments polítics d'Estats Units, pel que fa al racisme. Parlem dels Harlem Globetrotters. Amb un estil de joc que ells mateixos han definit en diferents ocasions com el Jazz amb pilota, van obrir el camí a la lluita per acabar amb el racisme i la discriminació no només al país ianqui, sinó arreu del món.

Barrejant humor, somriures i talent, la banda es va estendre per tot el món. Van començar vencent conjunts universitaris, equips que eren filials de les franquícies NBA, on només podien jugar jugadors blancs. Això, però, només va ser el principi: després de derrotar també a les franquícies NBA, van desplaçar-se cap a Europa. Van assolir objectius que eren inimaginables: jugar partits a la URSS, a la difícil Alemanya, a França i a Espanya. Allà on anaven, els ovacionaven. Eren referents per una societat que seguia obrint els ulls i la ment. Gràcies a tot això, el govern americà va decidir aixecar la restricció dels jugadors de raça negra, ara ja podrien jugar a la NBA.

Un temps després van començar els problemes. A mesura que la societat negra anava obtenint la desitjada igualtat, van començar a canviar la percepció del comportament *globetrotter*: van deixar de veure'ls com herois i van començar a dubtar d'ells, els veien més aviat com una burla al comportament dels *afro's*, consideraven que era contrari al moviment que s'estava produint. Aleshores, va iniciar el declivi: els mals resultats (derrotes) i la mala opinió de l'entorn van contribuir a la reducció de la història d'aquests herois.

Podem treure dues grans conclusions de la seva història: la primera és que sense ells el bàsquet americà no hauria evolucionat, no tindríem constància de cracks com LeBron James o com Stephen Curry, ni tan sols haurien tingut transcendència Michael Jordan o Magic Johnson. No sabríem res dels bàsquet afroamericà, perquè no hauria existit. La segona gran conclusió és que sense ells tampoc hauria tingut continuïtat la lluita contra el racisme, o almenys no hauria estat tan ràpida ni efectiva (tot i la feina que queda per fer). En una paraula, són pioners.

Cuideu-me

■ Pau Sarrats

Carta dedicada a tots els que em cuiden:

-Bon dia, em dic Natura i tinc més de 4.600 milions d'anys. Em vaig crear amb el Planeta Terra. Em pots trobar tant a la zona d'Amèrica del nord com a la zona sud d'Austràlia. Sóc una cosa que només parlen els que vosaltres n'anomeneu científics i persones de grups ecologistes però els altres no em feu ni el més remot cas. Per exemple, el meu cos s'està embrutant perquè, ara, algú està llençant brossa a la muntanya del turó de l'home i aquest és el problema. M'embruteu amb brossa com bosses o menjar i això em danya.

Ara és el meu moment més dèbil. Ha arribat l'estació glaçada que vosaltres anomeneu hivern o alguna cosa semblant a això. El meu cor bateja molt a poc a poc, les fulles cauen com les mosques i les plantes de la temporada ja passada comencen a morir. Alguns arbres només han canviat el color de les fulles. Vosaltres també per mètodes que jo considero salvatges, com podar, els talleu les fulles i llavors, estan desprotegits del fred.

Cada dia un astre que anomeneu sol, m'il·lumina i fa que jo em pugui alimentar i diverses plantes no morin. No hi ha molts animals per la zona de Catalunya però pels que hi ha, tinc suficient menjar per tots ells. Clar, pels herbívors sí, però pels carnívors... ja s'ho faran.

Hi ha humans que en el fons em cuiden. Em reguen i això està bé perquè així em treuen la set. Hi ha gent que planta «horts» i creixen verdures que després ingereixen: patata, col, pastanaga, albergínies... també hi ha arbres de fruites. Aquests treuen fruites per les branques i també són comestibles. Els he creat jo. Segons vosaltres estan bones. Jo estic d'acord que em mengueu però mentre no les desaprofiteu i les tireu... Heu d'aprendre a apreciar els anomenats regals de la naturalesa (que és el meu nom complet). Repeteixo, alguns no em cuiden i el que no es paga amb diners, es paga amb dinades.

M'ha encantat xerrar amb tots vosaltres, els que em cuideu, òbviament, però he d'anar finalitzant la conversa, ja que es comença a apagar l'astre i s'enlluerna el satèl·lit de la nit, anomenada lluna. Així també respiro jo, que m'ho mereixo.

Fins a una altra carta,

Naturalesa del Planeta Terra

El reportatge

Divendres a Santa Coloma de Farners

■ Ivan Vilalta

La setmana del 31 d'Octubre, un conegut programa de la televisió catalana, TV3, ens va visitar per ensenyar a tota Catalunya els bonics racons i els grans invents que amaga el nostre poble. Aquest programa anomenat 'Divendres', que és presentat per l'Espartac Peran i l'Helena Garcia Melero, el fan sempre de dilluns a divendres després de la Riera, a les 16.45 de la tarda aproximadament.

En tres dels cinc programes van parlar de Santa Coloma i, a continuació, us faré un petit resum perquè els que no l'heu vist, us en feu una idea:

- En el programa del dia 31, el primer de la setmana, van fer una petita introducció i un resum general de les coses més importants de Santa Coloma. Van explicar coses sobre les flors de Flors Laguarda i el seu propietari, Eduard Mainegre, que és el 6è classificat d'Europa en art floral. Seguidament van mostrar una habitació inflable de l'Àrea Cúbica. Van parlar, també, sobre unes taules de llum per infants i de la història de les Galetes Trias (amb demostració i tot). Però abans de tot això, van fer un apartat d'introducció titulat "Santa Coloma amb ulls de nen" protagonitzat per alguns alumnes de l'Escola Sant Salvador d'Horta.

- En el programa del 2 d'Octubre, parlaven més de la 35a Festa de la Ratafia. L'Espartac juntament amb la Pilarin Bayés, en Joan Carbó i dos confreres de la Ratafia, van ensenyar a tota Catalunya com fer una bona ratafia.
- I finalment, el dijous 3, en Màrius Serra va arribar a Santa Coloma per explicar alguns mots i frases populars del nostre poble, però si us dic la veritat crec que poca gent de Santa Coloma sabia el significat de les paraules, excepte els més grans, ja que aquestes paraules s'utilitzaven bastants anys enrere. Seguidament, un membre dels Punjabi, de la comunitat Sikh, va explicar quatre curiositats sobre la festa que tothom coneix, ja que surten tots els de la comunitat a desfilars pel poble.

I això es tot, si voleu saber alguna cosa més detallada o voleu tornar a mirar el programa perquè sortiu vosaltres, un familiar vostre o un amic, no dubteu a entrar a la pàgina web del Divendres i buscar els programes de la setmana del 31 d'Octubre.

Lectures a l'ombra d'un parasol

Normalment, a l'estiu tenim més temps per portar a terme tot allò que durant el curs escolar no podem fer, i una d'elles és LLEGIR.

Al llarg de les vacances és quan aprofitem per llegir llibres pendents, llibres que ens hem reservat per llegir amb calma, o bé, per rellegir llibres que en el seu moment ens van fascinar i dels quals se'ns han anat esborrant els detalls.

Per aquest motiu, hem demanat als nostres col·legues que ens facin cinc cèntims d'alguna de les seves lectures d'estiu per veure si ens engresquen a fi de reservar-nos-en la lectura per a l'estiu que ve, a l'ombra d'un parasol.

LLIBRE	COMENTARI
Tot això ho faig perquè tinc molta por , Empar Moliner Carme Soler i Pol	Es tracta d'un llibre de contes sorprenents, impactants que no et deixen indiferent. Són històries properes, amb personatges molt reals, que tant et fan sentir pena, com et posen nerviós/nerviosa, fins al punt de deixar-te ben trasbalsat.
Tetralogia Dos amigas , d'Elena Ferrante Palmira Chapinal	Saga deslumbrante que tiene como telón de fondo la ciudad de Nápoles a mediados del siglo pasado y como protagonistas a dos jóvenes mujeres que están aprendiendo a gobernar su vida en un entorno complicado. Magnífica!!!!
La sinfonía del tiempo breve , de Mattia Signorini. Marta Moret	Relat d'aventures per cultivar la fantasia, escrit de forma tendra i fresca.
Vae Victus , d'Albert Sánchez Piñol Ramon Nos	Novament sabem de les aventures d'en Martí Zuviría després d'aquell fatídic 11 de setembre a Barcelona. A Vae Victus en Martí es retroba amb vells enemics com el duc de Berwick o en Joris Prosperus van Verboom i també fa noves coneixences com en James Cook o els indis yama. Tot això narrat amb la seva retòrica barroera i alhora clarivident quan es tracta d'analitzar els esdeveniments més importants del segle XVIII a escala mundial.
Policia , de Jo Nesbo Montse Llagostera	Es tracta d'una novel·la policíaca. Es produeixen uns assassinats a Oslo i amb l'ajuda d'en Harry Hole, un ex-detectiu noruec, s'investiguen aquests assassinats. És una lectura recomanable per a l'estiu, ja que tens ganes d'anar llegint per saber qui és l'assassí i com es resol la història.

Espai de creació

Buscant formigues

■ Georgina Torra

Tenia el cap enganxat al vidre fred de la finestra. A fora el cel era fosc i diminutes gotetes de cristall impregnaven el terra de frescor, i amb ella, de vida. La Berta contemplava indignada com milers de taques de colors trencaven l'ambient grisós i trist.

-Si la mare em deixés jo no duria paraigües. Correria entre els arbres, entre la gent, entre tots i deixaria que la pluja em mullés. No seria com cap d'aquestes formigues amagades sota les seves fulles ridícules. Formigues, ben dit. Formigues treballadores, i per tant avorrides. Formigues grises que necessiten refugiar-se sota paraigües de colors, però sense entendre que el paraigües és el que les separa del món. Formigues verdes, blaves, liles, grogues... No. No són formigues de colors. Són insípides formigues grises.

De cop, unes gotes més grosses van caure sobre el vidre de la finestra i sobresaltaren la nena. Plovia. I ella tancada a casa! La seva vista es perdia entre la gent de la rambla. Gairebé tots en duïen, de paraigües...

-És, potser, que ens hem convertit en formigues grises? -va pensar, una mica amoïnada. Però no hi va haver temps per a cap resposta. A fora uns vailets jugaven a trepitjar bassals sota la pluja.

-Aquests són formigues verdes. Plenes de vida -es digué.

Pensà en ella quan era més petita. També era una formigueta verda. Ben poca cosa, oi? Va somriure. Aviat va advertir, també, una noia de poc més de trenta anys. Mirava el cel i, tot i dur un paraigües a la mà, no el feia servir.

-Una formiga lila! Somiadora -va exclamar mentre sentia que l'alegria li omplia el pit i li dibuixava un somriure a la cara. Ella era una formiga lila, també.

Encuriosida per les recents descobertes, va continuar observant el carrer, però les insípides formigues grises semblaven una plaga que intentava acabar amb les seves formiguetes de colors. Es deixà caure a la cadira fent morros. Va ser llavors quan, en alçar la vista, advertí una dona gran que, des d'un balcó, observava la pluja, pacientment.

-Una formiga blava! -va cridar d'alegria, i va caracteritzar-la d'immediat: tranquil·la i serena. Llavors va somriure, entremaliada-. Jo no ho sóc pas, em sembla.

Com que estava absorta en els seus pensaments no s'adonà que la porta s'obria, amb la mare darrere seu:

-Berta? Què remugues amb la cara enganxada a la finestra? Ja has fet tots els deures?

És clar. Havia d'arribar l'ós formiguer preparat per engolir totes les seves formigues a la vegada.

Petons d'escuma

■ Georgina Torra

Estimada mar,

Dolça mar tot i ser salada, massa d'aigua que es mou obligant els mortals a llançar-se prop de les teves ones per raons molt diverses. Tu que ens inspires respecte, però també serenitat. Tu que ens fas lliures, i ens obligues a somniar. A tu encomano els meus nens, a tu que m'abrades quan la sorra em frega la pell i em recordes protegint les meves petges a la sorra quan jo ja no hi sóc. Sols a tu, et dic adéu.

Ha passat el temps i aquella petita nena que volia nedar sense saber caminar s'ha fos amb l'escuma de les onades. Els castells esberlats i enfonsats per les teves rialles sols són un estrany record del passat acompanyat per les matinades de pesca amb el pare, perquè ell ja fa temps que descansa entre les teves aigües.

Llunyans records d'ell que arribava amb la barca i jo que corria a abraçar-lo. El gust salat de la seva pell se m'enganxava als llavis, i el seu somriure en veure'm se'm gravava al cor. El que més m'agradava del matí era sortir-lo a trobar a la platja, o veure'l amarrar la barca al port. Saber que mai em deixaria sola.

Sempre havia escapat de les tempestes, però un dia o altre les onades que tant s'estimava se l'havien d'endur mar endins. Ell volia morir al mar, sé que ho volia i així va ser.

Anys després vaig picar l'ham d'un pescador, o qui sap si els meus cants de sirena el van retenir; tant se val. Malauradament, quan ja m'havia embolicat amb les seves xarxes, vaig descobrir que odiava el meu gust de sal, i que preferia el dolç sucre d'una altra. Els plors van ser terribles, i la desesperació absoluta. Tu, però, vas cuidar-te de totes dues: de la meua filla i de mi, i vas permetre'm conèixer-la abans que jo sabés que existia. Les teves onades em van tornar a la costa en lloc d'endur-se'm mar endins, com jo desitjava.

Quan no m'ho esperava un mariner va convidar-me a veure el mar, i els somnis van dur-nos molt lluny, fins que va néixer el germà de l'Ona, en Marcel.

Sí, encara puc recordar com les onades jugaven a destrossar els seus castells de sorra de la mateixa manera que anys abans havien destrossat els meus, i com tots dos ens assèiem a mirar els jocs dels nostres fills.

Saps, mar? La vida és massa curta. L'Ona i en Marcel van fugir de tu, es van casar, van donar-nos quatre meravellosos néts i ara són feliços amb les seves famílies.

Jo també ho sóc, però t'he de dir adéu i això em posa trista. No hi ha demà, per a mi, tot i que el meu marit no ho sàpiga, i els meus fills ho ignoren. Ens fem grans, i és el que toca, però m'hagués agradat contemplar-te uns quants anys més.

Qui sap? Potser al cel també hi ha mar. O potser és el mar, el cel.

Adéu i gràcies,

Mariona

Aquella nit el mar plorà llàgrimes dolces. Havia perdut la seva filla. Qui el consolaria ara?

Espai de ciència

L'entropia: un petit homenatge a Manel Nicolau

■ Jordi Serra

S'apropava el final de la classe, i jo i el meu bon amic Miquel ja havíem enllestit els exercicis. Sobre la taula, un quadern nou en l'encapçalament del qual havia escrit amb lletra primmirada (la pulcritud de l'escriptura solia durar només els primers minuts de cada classe) la data i hora i el nom de la nova assignatura: Cartografia. Recordo que em va causar una forta impressió, no tant pel seu contingut, sinó pel professor que la impartia, en Manel Nicolau (per a nosaltres, senzillament en "Nicolau").

Com deia, quedaven pocs minuts per acabar la classe, i ja sense tasques per fer, en Nicolau va començar a parlar-nos, a mi i a en Miquel, de conceptes que no figuraven en el temari de l'assignatura. Per viarany que no recordo, vam arribar a l'entropia, un terme tan abstracte com influent en les nostres vides. És la resposta més precisa que ha trobat la ciència a la pregunta "què és el temps?", ja que teoritzava sobre la consciència del seu transcórrer irreversible i unidireccional, i indica l'orientació dels fenòmens naturals. La revelació de l'entropia de la mà d'en Nicolau va ser, per a nosaltres, el descobriment de les ciències de la naturalesa, el detonant que ens duria, anys més tard, a triar aquest camí al batxillerat i a la universitat.

Què és això de l'entropia que pugui atraure a dos estudiants de secundària? En primer lloc, la llei de l'entropia és seductora perquè alberga el saber que sorgeix de l'intercanvi entre humanistes i científics. Descriu un concepte de realitat fundat en l'analogia entre els processos del món natural tal i com l'estudien els científics, i les vicissituds dels sentiments tal i com les estudien els artistes. La comprensió "entròpica" dels sistemes vius com a simultàniament emocionals i racionals proporciona eines conceptuals per a comprendre el món on vivim. El científic veu en l'entropia un repte perquè introdueix fluctuacions i inestabilitat a l'exactitud de les seves lleis, mentre que a l'humanista li brinda una justificació categòrica de l'art mínim i els plaers del caos.

Tot això, evidentment, no podíem saber-ho llavors. En Nicolau ens parlava de com, molt abans que Einstein formulés la teoria de la relativitat i la famosa equació $E=mc^2$, el físic austríac Ludwig Boltzmann ja havia alterat el paradigma determinista newtonià apuntant a les relacions entre la matèria i l'energia amb l'estudi del comportament dels gasos. Tot i que el concepte d'entropia ja havia estat definit anteriorment per Rudolf Clausius, l'any 1856, fou Boltzmann qui trobà la manera de calcular-la matemàticament. Imaginem un recipient aïllat, sense cap mena d'interacció ni d'intercanvi amb l'exterior, que conté un gas. Segons Boltzmann, l'augment d'entropia d'aquest gas correspon a una uniformització gradual de les molècules fins a assolir una situació d'equilibri en la qual res canvia. La conseqüència d'aquesta homogeneïtzació és una dissipació (no pas desaparició!) de l'energia útil en forma de calor (segona llei de la termodinàmica) o, en altres paraules, un desordre progressiu de la matèria. D'acord amb aquesta perspectiva, la degradació irrevocable de la matèria i l'energia conduiria l'univers a un destí lúgubre: el refredament absolut i el caos.

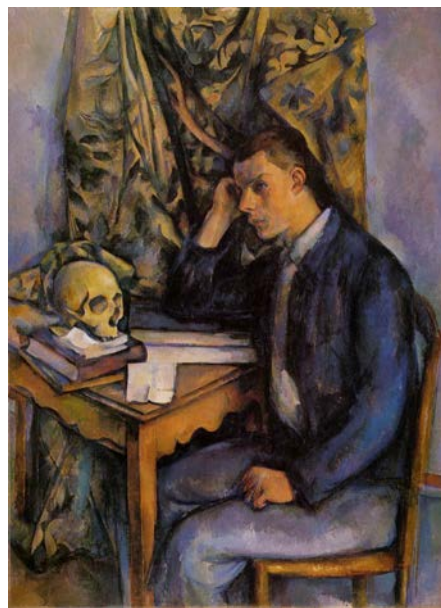
No obstant, si ens aturem a observar els processos naturals, la imatge d'una tendència universal al desordre presenta una paradoxa. L'impuls a organitzacions ordenades sembla inherent a l'evolució de la naturalesa. ¿Qui diria que la disposició cristal·lina dels minerals o la distribució fractal d'un floc de nou segueixen patrons sense ordre? Un rusc d'abelles o la teranyina que teixeix l'aranya, ¿són organitzacions caòtiques? I la captació de llum solar de les plantes mitjançant la clorofil·la ¿No és el resultat de milions d'anys d'evolució cap a un sistema d'una elevadíssima complexitat? Assumint com a vàlid el concepte entròpic de Boltzmann per als sistemes

naturals, hauríem d'acceptar que tots aquests processos, i en última instància també la pròpia acció de crear, són altament improbables.

Òbviament, la teoria de Boltzmann, basada en *sistemes aïllats*, no és suficient per a explicar la complexitat de la naturalesa. Cal introduir el concepte de *sistemes oberts*, aquells que intercanvien matèria i energia amb el seu entorn. Aquesta nova conceptualització de l'entropia, en efecte, estableix que des de l'exterior flueix energia útil cap a l'interior d'un sistema que, un cop degradada, surt de nou a l'exterior. D'aquesta manera és possible explicar com sistemes oberts, per exemple organismes biològics o màquines artificials, poden crear i mantenir una certa organització, a la vegada que, si fem el balanç total per al sistema i el seu entorn, l'entropia seguirà augmentant tal i com apunta el segon principi de la termodinàmica. Nosaltres "desordenem" els aliments que ingerim per mantenir l'ordre i reduir l'entropia interior o, en altres paraules, per seguir vius. La vida és una lluita termodinàmica per l'existència, a contracorrent de l'entropia. I cada acció d'un ésser viu, cada procés de la naturalesa, condueix inevitablement a un dèficit d'energia útil disponible a l'univers en conjunt. Amb això, doncs, sí que tenia raó Boltzmann: l'univers està condemnat indefectiblement a una mort tèrmica.

La progressiva incapacitat dels sistemes per tornar al seu punt de partida, el fet que els processos tendeixen a tenir lloc espontàniament només en un sol sentit, és evident en molts fenòmens diaris: l'acte matutí de barrejar llet i cafè és perfectament irreversible, com també ho és recuperar la pintura un cop ha estat mesclada i escampada sobre una tela; introduir ordre en un sistema (una habitació, un jardí, els teus apunts) des de fora és energèticament molt més costós que, per contra, desordenar-ho o, senzillament, no actuar.

En definitiva, afirmar que l'entropia, passi el que passi, tendeix al màxim equival a establir la fletxa del temps en un sentit únic i nefast. La calavera que el jove traçat per Cézanne contempla abstret bé podria representar el recordatori que tot té data de caducitat. L'entropia, doncs, és també el *memento mori*, el *tempus fugit* expressat científicament.

Pocs conceptes científics mantenen un enllaç tan obvi amb el transcórrer quotidià de les nostres vides. Potser per això ens en va parlar, en Nicolau, extralimitant-se en el temari i les seves obligacions de professor de cartografia (això tan "merlinesc" que ara sembla estar de moda). De sobte, tot prenia sentit: la espontaneïtat, la inestabilitat i la constant transformació del món i les seves persones es podia entendre prescindint de la rigidesa i l'equilibri de la ciència

clàssica, la que apareixia als nostres llibres i havíem après fins aleshores. L'entropia et permetia ser conscient de la complexitat inherent del món i et servia per a diagnosticar i deplorar la degradació de la vida i les idees des de tots els seus vessants. L'acceptació dels desordre i la indeterminació es van convertir en la coartada intel·lectual necessària per a l'exploració d'altres realitats sensibles.

The true spirit of Christmas

Christmas is just around the corner and since most of us are already fully immersed in the hysterical shopping days that characterise this time of the year, here is a story to remind us the true spirit of Christmas. It is a personal anecdote by a 3rd ESO student, Idoia Prats, who shares with us her best Christmas present ever: her little brother's arrival around Christmas time just four years ago. This story is definitely a good reminder that Christmas is above all about spending time with family and loved ones.

Christmas is not as much about
opening our presents
as opening our hearts.

Janice Maeditere

My best Christmas present

■ Idoia Prats Pastells

A few years ago, exactly on the 5th of January 2012, my little brother was born.

That Christmas was the best of all Christmas. On the 24th of December, all my family gathered in our house to celebrate the traditional "Caga Tió". We prepared everything during the day and in the evening my sister and I were responsible for beating the "Tió". There were a lot of presents for all of us (my mum, dad, grandparents, cousins, my dog and for my future brother too).

The next day was Christmas, so all the family spent all day together playing with our toys and taking photos all the time.

Around this time, my little brother was about to be born. My grandparents were so impatient about his arrival that they would call my mum and dad everyday to check how everything was. Therefore, we were all really thrilled because it was Christmas, we were all together and my little brother only wanted to go out.

Some days later, after New Year's Eve and all the parties, on the 5th of January, my mum came to my sister and my room and said, 'Hurry up girls, your brother wants to meet you, we have to go to the hospital immediately'. We climbed down the stairs like zombies because it was really early and a little bit dark and we got into the car. There we got dressed, we put on our shoes and waited till we arrived.

Once there, in Santa Caterina Hospital, Sheila, my sister, and I waited with our grandparents (the parents of my mum) in the waiting room. We spent six hours there (talking, drawing, painting, reading magazines, and singing quietly some carols and modern Christmas songs). My dad came to talk to us a few times and told us how it was going (good, bad, really good, fantastic...). Six hours later, my cousins, aunt and uncle came.

Doctors said to us, 'Your mum has done it very well, in a few minutes she's going to her room'. We were impatient to see them. We were all in front of the door and we stayed there an hour more until my mum finally went out. We were all really excited, thrilled, delighted... I can't describe it with an exact word!! It was incredible!! I couldn't believe it, I had a little brother now, wow!!!! All the family went to the room to see our little baby.

My grandparents were crying, my mum too. And then the other part of the family also joined us. That room seemed like a disco party (we were shouting, crying, singing...).

Finally, the best moment arrived... my mum put my new little brother in my arms!! It was a very magical moment... I can't describe that feeling, it was just perfect!!!!!!!

That day was the Three Kings' parade so my sister and I couldn't go but my old cousin convinced us to go out of the hospital and have fun. So we finally went there, we collected a lot of sweets all together, we had fun and we knew that next day lan, my brother, would go home for the first time.

I think on Friday or Saturday we arrived home and all the Three Kings' presents were there.

We opened the presents all together (my mum, dad, sister, brother, dog and I).

That was definitely THE BEST CHRISTMAS EVER!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Homenatge a Carlos Miranda

Carlos Miranda, in memoriam

■ Glòria Villa i Pep Solà

El dimarts 22 de novembre va tenir lloc l'homenatge al professor Carlos Miranda, originari de San Esteban de Gormaz (Sòria), professor de clàssiques de l'Institut de Santa Coloma de Farners, que va morir el 9 d'agost de 2016 a conseqüència d'una greu malaltia. En Carlos va estar amb nosaltres per primera vegada el curs 2003-04 i, després, en els cursos 2013-14 i 2014-15. No va ser gaire temps, però el suficient per deixar un record inoblidable, per la seva senzillesa i bonhomia: en Carlos estimava i es feia estimar.

Va ser un acte molt emotiu en què la seva companya Blanca, amics, alumnes i exalumnes, i professorat vam voler expressar la tristesa per aquesta pèrdua inesperada i a la vegada l'alegria d'haver-lo conegut.

Després d'unes paraules de la directora del centre, la Dolors Oliveras, l'acte va consistir en la lectura de poemes de Benedetti i Machado (la Silvia Barragan i la Palmira Chapinal), l'audició d'una peça musical (la Montse Torrent al piano i l'Elvis Mallorquí a la viola), la lectura d'un fragment de les Metamorfosis d'Ovidi sobre el mite de Prosèrpina (Glòria Villa i alumnes de 2n de Batxillerat) i el parlament d'una exalumna del centre, la Maria Montero.

Com a cloenda, amb el so de l'ària de l'òpera Orfeu i Eurídice, "Che farò senza Euridice" de Gluck, es va plantar un magraner al costat d'un monòlit amb una placa on podem llegir una de les citacions preferides d'en Carlos: "Post nubila, Phoebus" (és a dir: "Després dels núvols, surt el sol"). Aquest magraner serà per a tots nosaltres el seu record. A la primavera n'esperarem les flors i a la tardor els seus fruits que, de ben segur, ens faran tenir en Carlos a prop, tan vermells i plens de vitalitat.

Nous horitzons

Home nou, vida nova

■ Pol Pérez i Martínez

Entrada Campus de Sabadell UAB, Sabadell (Vallès Occidental).

La cultura de l'esforç, la dedicació i la constància es veuen recompensades en el millor dels casos, sempre i quan hi hagi una força de voluntat adherida en l'ànima i el pensament de un mateix.

Fa gairebé tres mesos que visc una altra realitat; horitzons més amplis i cerques més intenses, però satisfactòries com la vida a Santa Coloma.

Deixem de banda els falsos tòpics i mites sobre la gran ciutat i centrem-nos als refranys populars i a les dites de poble, que al cap i a la fi són el bagatge, o com diuen a la Universitat, "la motxilla educativa" que tots carreguem sobre les nostres espatlles i consciència.

Per una banda, com a experiència personal, en puc estar molt satisfet d'haver arribat on sóc (a Barcelona pels qui no ho sapigueu encara) i d'haver aconseguit l'objectiu de ser un universitari, fent allò que realment m'apassiona i m'omple a vessar.

El meu cas és excepcional, com la resta suposo, però la prèvia (com un partit de futbol Farners-Riudarenes) s'ha d'haver escalfat, assistit als entrenaments i haver fet cas de les indicacions i consells del mïster.

Ho he fet, a alt rendiment i consensuat pels meus pares; màxims exponents de la meua potència!

Buscar pis a una ciutat, plena d'ells, amb unes condicions mínimes, ben comunicada, uns serveis elementals i uns companys dignes de la teua convivència no ha de ser pas una tasca gens fàcil. No és el meu cas, per sort o desgràcia.

A Barcelona vaig néixer i a Barcelona he tornat, al pis de la meua estimada àvia; una dona plena de bondat i bons consells, boja com la resta de la nostra petita i acollidora família i alegrement enamorada del seu "cargol".

Inequivocament, la vida a la capital del nostre petit país anomenat Catalunya és més sentenciada a temps més llargs, viatges més extensos i aglomeracions de persones sortint de cada petit racó del barri. Si els viatges es fan més llargs no vol dir que els dies es facin més llargs; al contrari, són més ràpids i curts. Podria ésser causa del meu horari de tardes o nits a la Universitat, trens de Rodalies que

Carpeta UAB.

Biblioteca Universitària UAB Sabadell, Sabadell.

mai arriben o classes de dues, tres o fins i tot quatre hores de la mateixa assignatura.

CONSELL: Queixeu-vos sempre que pugueu!

Per altra banda, Gestió Aeronàutica pot semblar un grau bastant complicat, però té totes les complicacions com les altres carreres universitàries.

CONSELL: Comenceu a espavilar-vos, que mai us donaran res fet!

Les festes universitàries són fantàstiques, la gent que coneixes procedent de qualsevol hemisferi del globus terraquí són enormement comprensives i tolerants. En fi, la vida universitària trenca tots els esquemes.

CONSELL: No us fieu de les primeres impressions i sigueu vosaltres mateixos!

Encara que us quedin pocs o molts anys a l'institut, gaudiu-los, estudiueu, enamoreu-vos, sentiu la natura, experimenteu i animeu-vos a fer el que sentiu en aquell instant. Però recordeu que després d'això hi ha més. Us formareu com a persones, tindreu un autonomisme grandíol, us coneixereu de veritat i us alegrareu un munt.

Tots els valors que adopteu, les vivències que hàgiu tingut, les pors i les alegries que hàgiu passat a l'Institut seran les arrels de l'enorme i acolorit arbre que plantareu en algun bell i preciós jardí, i en sereu els màxims ambaixadors de la vostra terra.

Sopar companys Gestió Aeronàutica, Barcelona.

Nous horitzons

Darrere d'un turó de problemes hi ha una muntanya d'oportunitats

■ Berta Gil i Carandell

Els adolescents tendim a viure instensament totes les situacions en les quals per un motiu o altre ens toca fer front. I és que si no és la il·lusió, l'alegria, la tristesa... què és el que ens manté en peu de guerra?

Arriba un moment en què et fas gran i has de començar a prendre decisions que a llarg termini poden afectar la resta de la teva vida. Quina por oi? Quan comences el segon curs de batxillerat ets conscient que el camí que has seguit durant molts anys està a punt d'arribar a la seva fi i que has de preparar-te per emprendre una nova etapa de la vida que requereix una gran constància i responsabilitat. A mesura que passen els dies i els mesos, els alumnes es preparen per afrontar un seguit d'exàmens que sempre fan una mica de respecte. El més important és ser constant en tot el que facis i intentar sempre donar el màxim de tu. A més a més, durant aquests anys he après que aquests mals moments passen i ens fan més forts, ens preparen per als diversos reptes del futur.

Quan arriba el moment de fer una llista on es plasmi quines són les teves preferències en relació amb què és el que t'agradaria estudiar el dia de demà, la majoria de nosaltres ens sentim perduts, en alguns casos, per por a equivocar-nos ja que aquesta és una decisió que marca la resta de les nostres vides i de la nostra carrera professional.

En el meu cas, estic estudiant el Grau en Dret a la Universitat Internacional de Catalunya i durant la setmana visc a Barcelona, en una residència d'estudiants. Realment és un canvi molt gran ja que no sempre és fàcil haver d'adaptar-se a un lloc nou, gent nova... Els primers dies semblava com si només hagués d'estar-m'hi durant un període de temps curt i a mesura que van anar passant els dies vaig anar interioritzant que el canvi no era un somni sino una realitat. Ara ja fa gairebé tres mesos des que van començar les classes i la veritat és que ha passat el temps molt ràpid. Estic afrontant cada dia amb una gran il·lusió i ganes d'aprendre d'aquelles persones que dediquen el seu temps a ensenyar-nos allò que més saben per tal de formar-nos professionalment.

El fet de poder anar a la Universitat és realment un privilegi ja que serveix per a obrir els ulls i veure que existeixen una infinitat de persones i de moments per viure. Una de les coses més importants que he après durant aquests mesos és a gaudir de la companyia de grans persones que es troben en la mateixa situació que jo. Entre nosaltres, ens ajudem en les matèries de classe, passem grans moments junts i ens recolzem en cada moment.

Viure en una residència d'estudiants és una molt bona experiència perquè et dóna la oportunitat de conèixer gent nova amb qui acabes passant moments que recordes la resta de la teva vida. Encara que no estudiem tots el mateix, tots som estudiants i ens trobem en una situació similar. Aquí a la residència, quan un amic ens demana alguna cosa, la paraula "demà" no existeix.

També, m'agradaria dir que Barcelona és una ciutat màgica. Aquí, cada persona viu la seva vida com més li agrada i hi ha llocs molt bonics on pots passar-ho molt bé amb els amics i companys de classe.

I per últim, vull donar les gràcies a la meua família i als meus pares en concret per haver-me ensenyat a créixer sempre com a persona i ajudar-me a veure que som caçapos d'aconseguir tot allò que ens proposem.

Gràcies.

Què vols fer? Què t'apassiona?

■ Maria Rosa Villalba Verdaguer

Si quan anava a l'institut m'haguessis preguntat què era el que realment volia fer en el meu futur, t'hagués respost: Viatjar, practicar esport i sobre-tot fer surf.

Cert que res de tot això ajuda gaire a l'hora d'escollir si vols fer batxillerat o si vols fer un cicle, però tampoc es poden abandonar les teves passions i penso que s'ha de tenir tot en compte. Si ara em preguntes que vull fer en un futur et diré: Viatjar, practicar esport i fer surf. Res del que m'apassiona ha canviat des que fa dos anys vaig acabar 4t d'ESO.

No vaig fer batxillerat i el cicle que volia estudiar tenia poques places i em vaig quedar fora. El principi d'aquesta etapa no començà bé, perquè seguia sense tenir les meves opcions clares pel que fa als estudis. Tampoc volia deixar de formar-me i perdre un any sencer i se'm va obrir un nou camí. Aquest camí em va portar a Barcelona, on em vaig treure el títol de socorrista.

I el títol de socorrista em va obrir un altre camí, un lloc de treball on ja fa un any que hi treballo. Tinc la feina a un minut de casa i el meu horari em permet seguir estudiant. Si em preguntes que he fet fins ara et diré: He viatjat, puc fer esport sempre que vulgui i sobretot, he fet surf. El que m'ha portat fins aquí, és el que havia previst? No, i me n'alegro. Me n'alegro d'haver acabat on menys m'ho esperava perquè de moment, és el millor que m'ha passat.

Si el camí que emprems no et porta on vols anar, t'ha decebut, o no et dóna l'oportunitat de desenvolupar les teves passions, canvia de direcció. Perquè de camins n'hi ha mil, però passions no tantes.

Experiències d'estiu

Una autèntica experiència americana

■ Mònica Batlle Albó

Aquest any he tingut l'oportunitat, gràcies a les beques que la Fundació Joan Riera i Gubau atorga, de viatjar als Estats Units. Ha estat un viatge tan emocionant que no sé ni per on començar.

La família que em va acollir viu a New Jersey, a un poble que es diu Middletown que està situat a una hora de Nova York. Amb elles vaig travessar el pont de Brooklyn, al Yankee Stadium em portaren a veure un partit de beisbol dels Yankees, vaig visitar l'American Museum of Natural History (on es va gravar la pel·lícula *Noche en el museo*), vaig pujar a l'estàtua de la Llibertat i moltes coses més.

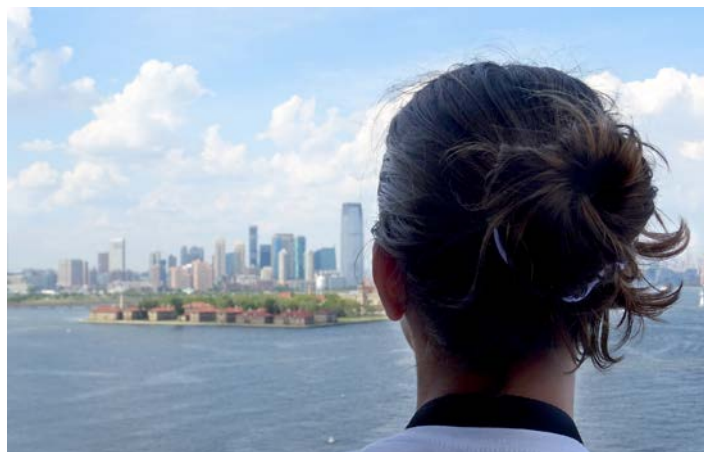
Vaig tenir la sort d'estar-hi durant el 4 de juliol, el dia de la Independència. Em van demostrar que el patriotisme que els atribuïm és ben cert, ja que em van regalar fins i tot uns mitjons amb la bandera americana. El fet d'estar amb una família nativa em va permetre conèixer i estar a petits indrets que tot i no ser gaire turístics són d'una increïble bellesa.

El que em va ser més complicat va ser acostumar-me a només parlar i escoltar continuament un idioma que no era el meu. Però al cap d'una setmana ja m'hi vaig adaptar.

També és una oportunitat de conèixer gent nova. Amb els companys del programa vam fer diferents excursions, dos de les quals eren també a Nova York, on vam acabar de veure les parts més importants com la cinquena avinguda, el Times Square, el memorial de l'11 de Setembre i vam poder pujar a l'actual edifici més alt de Manhattan, el One World Observatory, entre altres.

Per acabar, crec que és una bona manera d'aprendre sobre una altra cultura i de millorar l'idioma. Gràcies a la gent que he conegut, el que he vist i el que he après ha estat una experiència inoblidable.

Experiències d'estiu

Estada a l'empresa

■ Mar Font Casadevall

L'estiu passat vaig realitzar l'estada a l'empresa. L'estada a l'empresa és una matèria optativa de batxillerat que t'ajuda a orientar-te i a conèixer una mica millor el món laboral.

Jo vaig triar una empresa de l'àmbit administratiu i judicial, "Kenel Legal i EF advocats i assessors financers", una empresa situada a Girona, especialitzada en assumptes de Corporate i Bancari.

Durant el període de pràctiques vaig coincidir amb una companya de l'institut de Cassà de la Selva, la Laura Pérez. Ella estudia el batxillerat social i de la mateixa manera que jo va creure que l'estada a l'empresa li seria útil per orientar-se i saber què fer en un futur.

Les pràctiques que vam realitzar eren de mitja jornada, cinc hores diàries. Les dues utilitzàvem el transport públic per arribar a Girona, així és que de bon matí agafàvem el bus de 2/4 de vuit per poder arribar amb puntualitat.

Les feines que ens encomanaven acostumaven a ser la classificació d'expedients dels clients del seu arxiu i introduir tota la informació en el sistema informàtic, per tal de tenir-ho ben organitzat. També havíem de fer tasques externes com anar a portar documents a l'Il·lustre col·legi d'Advocats de Girona o la recollida o entrega de documents al servei de Correus. A més diàriament, havíem d'introduir una valoració a l'aplicatiu web en un quadern de seguiment de l'estada.

La meua valoració general d'estada a l'empresa és que puc estar satisfeta amb el treball realitzat i d'haver assolit nous coneixements. També s'ha de dir que el compromís diari és un valor molt importat a l'hora de realitzar l'estada a l'empresa.

Finalment m'agradaria donar les gràcies a l'empresa i a tots els seus treballadors, per ajudar-me durant el període de pràctiques.

Els pagesos a Romania

■ Vero Velicu

Els pagesos i les pageses són una classificació que la gent ha anat creant al llarg del temps. Aquesta classificació pot ser mirada amb menyspreu o tractada amb molt de respecte i admiració. Un pagès és aquell que viu dalt de la muntanya, que és antisocial, que no coneix les novetats i els avanços tecnològics ni té estudis. O bé un pagès és aquell que es dedica als animals i al conreu, que té molt poques amistats a causa de la seva feina, i no necessita estudis ni avanços tecnològics. Des de la meua infància he tingut una curiositat sobre la manera que viuen els pagesos. Com poden viure amb poc i sense preocupar-se per tenir més. Sorprenentment l'estiu passat vaig tenir l'ocasió de parlar amb una dona pagesa. Aquella dona venia mel i diferents herbes medicinals en una petita parada. Tenia dos fills, era viuda i vivia junt amb el seu germà petit. El seu germà l'ajudava a pagar els estudis dels seus fills i amb una residència. La pagesa em va explicar amb la màxima sinceritat que només l'importava la felicitat dels seus fills. Aquella dona amb els diners que obtenia gràcies a la seva parada sobrevivia. Li vaig preguntar si li agradaria tenir una vida millor, sense l'esforç que havia de fer cada dia. Però la dona sorprenentment em va dir que ja era prou feliç amb el que tenia. Era feliç amb el fet de despertar-se al matí, pujar als camps per obtenir-ne productes per després vendre'ls i ajudar els seus fills. Finalment em va demanar que passés per casa seva, em presentaria el seu germà i els seus fills. Em va donar la direcció d'un pis situat a la zona residencial. Potser a causa de l'economia i de la societat, a Romània en general els pagesos són tractats amb mínim respecte. Però s'intenta canviar aquest concepte o idea d'alguna gent. Per exemple a Bucarest (la capital) hi ha un museu dedicat als pagesos. El museu exposa absolutament tot sobre els pagesos des de fa més d'un mil·lenni.

Papers i números

Mireia Oteanu: Ex alumna del Cicle Superior d'Administració i Finances. Millor expedient acadèmic del Grau de Comptabilitat i Finances de la Universitat de Girona

■ Departament d'Administratiu

Mireia Oteanu és romanesa però viu a Arbúcies. Va arribar a Catalunya l'any 2004 i en el curs 2014/15 va obtenir la distinció al millor expedient acadèmic del Grau de Comptabilitat i Finances de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de la Universitat de Girona

Mireia, quins estudis has cursat fins ara?

He fet el Batxillerat a Rumania i aquí me'l van convalidar. A Catalunya vaig cursar el cicle superior d'Administració i Finances a l'Institut de Santa Coloma (2009/2011) i el Grau en Comptabilitat i Finances a la UdG.

A l'Institut de Santa Coloma de Farners vas cursar el Grau Superior d'Administració i Finances. Quin record en tens?

Un tracte i un ambient molt familiar. Molt bons companys i, sobretot, molt bons professors.

Explica'ns alguna anècdota que recordis.

Recordo l'assignatura d'en Toni (Gestió Financera de primer) que un dia ens portava un examen de rendes corregit i va preguntar què ens havia semblat. I jo molt decidida li vaig dir "Toni, t'has passat molt amb aquest examen" i en Toni va quedar sorprès i va contestar "Tu l'has trobat difícil? Si tens un 10!"

També a informàtica de primer no arribava a aprovar (al principi era analfabeta en informàtica) i amb l'ajuda de la Carme Sánchez, que sempre em va animar, i la de la Montse a segon, vaig acabar traient un 10.

Els estudis cursats a l'Institut t'han estat d'utilitat pel grau?

Sí, aquests estudis m'han servit de base a l'Universitat. Tens molts avantatges en moltes assignatures ja que no parteixes de zero. Fins i tot puc dir que tens més coneixements a nivell pràctic amb un cicle formatiu que no pas amb un grau universitari.

En el Grau de Comptabilitat i Finances quines són les matèries que t'han costat més? I les que has superat amb més facilitat? A què ho atribueixes?

Les que m'han costat més, no puc dir que m'han costat. Jo ho atribueixo més als professors que he tingut i no pas a la matèria en si. També haig de reconèixer que les matèries que tenen a veure amb els números són les meves. I quan poses ganes i t'agrada el que estudies, no trobes la dificultat en superar aquella matèria.

Recomanaries als estudiants actuals de graus superiors que segueixin els seus estudis fent un grau universitari?

Depèn d'on vulguin arribar. No sempre. A vegades per treballar en un lloc determinat necessites un grau però en altres llocs de treball amb el grau superior en tens prou.

Pel que fa a la dificultat, jo crec que és molt més fàcil un grau de la mateixa branca si vénis d'un cicle superior que no pas si vénis de batxillerat. Algunes assignatures tenen continuïtat i altres potser no et caldria fer-les perquè el contingut és el mateix que en el cicle.

Algun consell per a ells?

Principalment, que estudiïn allò que els agradi i que els motivï.

Ara a què et dediques? Té relació amb el estudis fets?

Ara de moment treballo a l'Administració Pública (Dipsalut) com a administrativa. Té certa relació amb els estudis que he fet. Bàsicament, com que ja treballava a l'Administració, vaig triar com a optatives la Comptabilitat Pública i també les assignatures de dret que hi tenen un relació indirecta.

Els estudis fets t'han facilitat el fet de trobar feina?

Puc dir que m'han facilitat trobar la feina perquè una condició per entrar com a becària a la Diputació era estar matriculada a la Universitat

Penses continuar estudiant en el futur?

Crec que sempre hem d'actualitzar els coneixements. Ara estic estudiant, tot i que no per treure'm un títol. Em preparo per oposicions de la branca d' intervenció pública. Si no aconsegueixo plaça a curt termini, vull continuar estudiant un màster en auditoria o entrar al món del Big data.

Vols afegir alguna cosa més?

Estic molt contenta de fins on he arribat fins ara i intento inculcar als meus fills la importància de l'esforç i de l'estudi.

Doncs moltes felicitats Mireia per la distinció, moltes gràcies i molta sort en el futur!

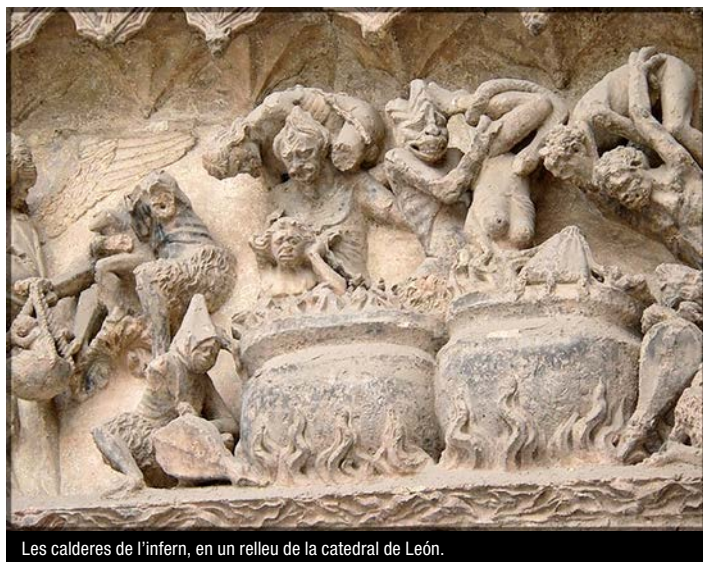
I si en fem una pel·lícula?

Les calderes d'en Pere Porter

■ Elvis Mallorquí

Atenció, atenció! Es fa saber a tothom que s'ha detectat un nou cas d'intent d'apropiació d'una història catalana per part de les malèvols autoritats castellanes, sobretot per part de la terrible Inquisició de Torquemada.

I ben de pressa que han anat: el 1611 Sebastián de Covarrubias ja identificava la "caldera de Pedro Botello" amb l'infern en el seu *Tesoro de la lengua castellana o espanyola*. Poc després, Gonzalo Correas recull l'expressió "en las ollas de Pedro Botello", plenes de foc i penes infernals, en el *Vocabulario de refranes y frases proverbiales* de 1627. Fins i tot, dramaturgs rellevants com Quevedo i Tirso de Molina esmenten "la caldera de Pedro Botero" a les obres *Juguets de la niñez y travesuras del ingenio* i *La Santa Juana*, dels anys 1634 i 1613-1614, respectivament. Si fins i tot a la catedral de León hi ha un relleu amb les calderes de l'infern i els dimonis que hi fan de cuiners.

Les calderes de l'infern, en un relleu de la catedral de León.

Però si tothom sap que en Pere Botero era un pagès de Tordera anomenat realment Pere Porter, que per culpa d'un notari que no va cancel·lar adequadament un deute del seu pare, va veure com la justícia d'Hostalric li volia embargar els béns. Per això, va marxar de casa per anar a cercar uns diners que li devien a Maçanet... O això és el que va dir al cap d'uns dies. O el que van dir d'altres per boca seva. Segurament va enfollir. Com podia perdre totes les seves propietats per culpa d'un error d'un notari a qui només coneixia de nom? Potser enlloc d'anar cap a Maçanet va anar vagant sense rumb en direcció contrària durant trenta-set dies fins que algú de Tordera el va reconèixer a Morvedre, a la ciutat valenciana de Sagunt. Havia perdut el nord, havia perdut el seny, estava afamat, atemorit, trastocat del tot. Havia entrat en un infern personal, en una bogeria sense aturador fins que... la flequera de Morvedre no li va voler vendre un pa perquè feia servir una moneda, catalana, que res no valia a València.

Aquest xoc amb la realitat va fer desvetllar en Pere Porter, que va tornar a casa on, ves a saber com, es va trobar l'escriptura de cancel·lació del deute del seu pare a la notaria d'Hostalric i, per tant, ja no se li havia d'embargar res. Devia ser la manera d'explicar la seva peripècia que en Pere Porter va atreure l'atenció dels inquisidors, que el van fer declarar com era que havia baixat a l'infern i com n'havia sortit. La història degué córrer com la pólvora, però mentre la majoria es fixava amb l'entrada i la sortida de l'infern, un autor anònim català pensava en la manera de llançar aquesta

història com un dard en contra de la corrupta administració de justícia catalana i, més en concret, de la del vescomtat de Cabrera. I en tenia motius.

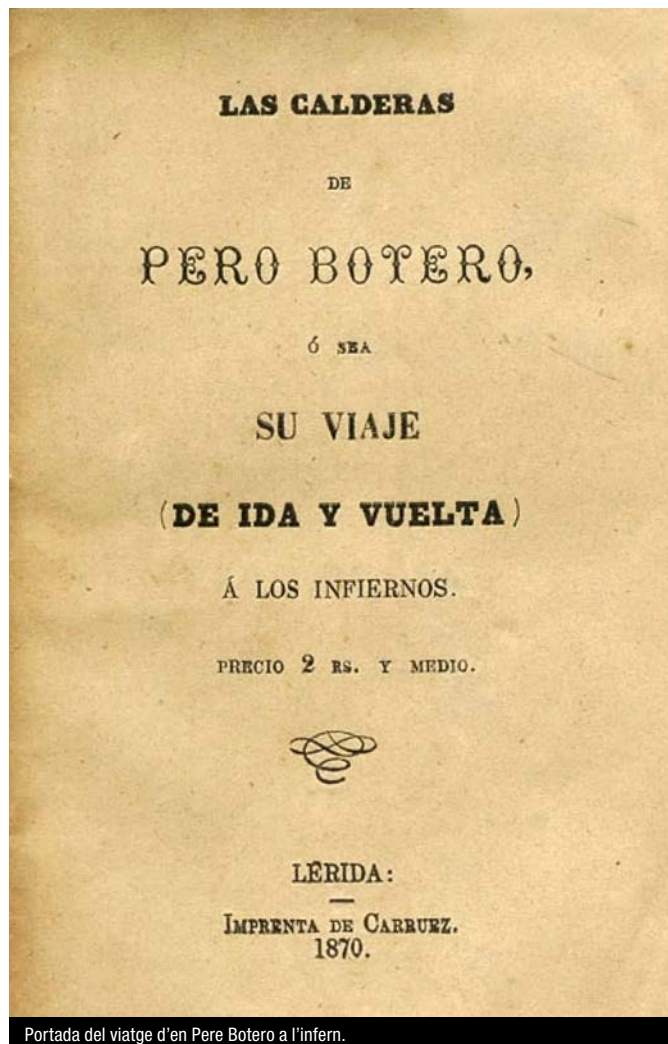
El 1599 Felip II va convocar les Corts de Catalunya. Una de les constitucions que s'hi va aprovar és la que conferia a un visitador —no català— la facultat de corregir i castigar tots els alts funcionaris del govern i de l'administració de justícia al Principat. La primera visita, efectuada entre 1604 i 1606, va resultar molt aclaridora: el visitador va haver d'aguantar desaires, calúmnies, obstacles i dilacions dels magistrats judicials, però al final va castigar 45 persones vinculades al servei de justícia amb destitucions, suspensions, indemnitzacions als perjudicats i amb l'exigència de responsabilitats penals. Jutges, advocats, procuradors, notaris, nobles poderosos... La justícia del país estava ben corcada per la corrupció.

Per això, un autor anònim, seguint els exemples medievals citats per molts predicadors, la *Divina Commedia* de Dante i moltíssimes altres obres literàries de l'època, va escriure un pamflet de denúncia de la corrupció judicial al vescomtat de Cabrera, amb noms, cognoms i l'esment del càstig que estaven rebent a l'infern. El calvari del vescomtat, Jaume Vila, acabava d'entrar a l'infern amb una enquesta falsa a les mans, enquesta que li havia servit per condemnar injustament un home innocent. Mossèn Jordà, capellà de Pineda, estava "al mig de dues dones abraçades ab un llit de camp tot fogueyant", perquè segur que havia comès el pecat de la luxúria. El governador del vescomtat, Felip Roger de Calella, també era a l'infern, com misser Maduxer, assessor del vescomtat, que duia un llibre entre mans en què anomenava tots els que havia fet empresonar i sentenciar a mort, de manera totalment injusta. Més gent encara: "un arbre tot fogueyant, en lo qual estaven penjant sis persones", que eren els tutors i curadors dels béns d'en Romaguera; "una sinia que sepre rodava i en lloch de catúfols eren pare y fill", de família noble i de mercaders de grandíssims diners.

Evidentment, Pere Porter troba a l'infern el notari Rafael Jalmar Bosom, que a la història apareix com a Gelmar Bosom, al qual aprofita per preguntar-li on tenia l'escriptura de cancel·lació del deute contret pel pare d'en Pere Porter. El notari, a l'infern, rebia "grans colps y ... molts turments" de part dels dimonis, sobretot cada vegada que en Pere Porter pronunciava els noms de "Jesús, Maria, no-m desampareu".

Davant d'aquestes denúncies directes de l'administració de justícia al vescomtat de Cabrera, i a Catalunya, cap autor va gosar reivindicar l'autoria del Viatge d'en Pere Porter, ni cap impressor va atrevir-se a publicar-ho. La Inquisició, potser ja amb en Pere Porter, ja estava alerta del cas. Potser per això, mentre la història circulava per terres catalanes amb molta lentitud perquè s'havia d'anar copiant cada exemplar de manera manuscrita, l'anècdota del pagès entrant i sortint de l'hivern havia tingut més difusió. Al Principat, la primera edició escrita de la història d'en Pere Porter, ja reconvertit a Pere Botero, és del 1866: Víctor Balaguer va publicar *Las calles de Barcelona* amb una versió molt deformada d'en Pere Porter. Quatre anys després, el 1870, un altre llibre veia la llum: *Las calderes de Pedro Botero, o sea, su Viaje (de ida y vuelta) a los infiernos* (Lleida, Impremta de Carruez, 1870). I d'aquí als llibres i, perquè no, als Pastorets de tot Catalunya. Com si sempre fos Nadal o ... Cap d'Any!

I si en fem una pel·lícula?

Portada del viatge d'en Pere Botero a l'infern.

Bibliografia:

FIGUERAS, Narcís – VALSALOBRE, Pep, "Confluències literàries en el Viatge de Pere Porter a l'infern", *Quaderns de la Selva* [Santa Coloma de Farners], núm. 12, 2000, p. 91-102.

LORENZO, Joaquín, "Pliegos de aleluyas: Las calderas de Pedro Botero". Blog: *Almanaque. Pliegos de cordel, tradición oral, romancero*. URL: <http://adarve5.blogspot.com.es/2014/08/pliegos-de-aleluyas-las-calderas-de.html> (Data de consulta: 4/12/2016).

VALSALOBRE, Pep, "El Viatge d'en Pere Porter a l'infern: un text glocal", dins *El Viatge a l'infern: Tordera, Maçanet, Sils, Morvedre, Hostalric, Tordera. Interpretació artística del relat d'en Pere Porter (segle XVII)*, Sils: Ajuntament, 2010.

ANÒNIM, *Viatge a l'infern d'en Pere Porter. Entre la realitat i la ficció* (edició a cura de Josep M. Pons Guri), Barcelona: Fundació Pere Coromines, 1999.

Activitats del centre

La USEE de l'Institut de Santa Coloma de Farners

Les unitats de suport a l'educació especial (USEE) són unitats de recursos per:

- Afavorir la participació dels alumnes en la dinàmica de l'aula.
- Consolidar els coneixements de les àrees instrumentals.
- Afavorir el progrés de l'alumne en funció de les seves màximes potencialitats.
- Assessorar i donar suport al professorat de cada àrea en l'atenció de l'alumnat.

Molts recordareu que des de fa alguns anys estàvem al 1r. pis. Aquest curs, ens trobareu a baix, entre l'aula-taller i el taller de tecno. Molt a prop del bar, del pati...

Un espai prou gran, amb molta llum (a vegades, massa). Ens faltarien unes cortines!!!

Activitats del centre

Concurs portada - cartells finalistes

■ 4t ESO

Cartes de vœux pour Samatan

■ 2n ESO

Activitats del centre

Comissió de la Pau i la Solidaritat

Fa uns quants anys el nostre centre va entrar a formar de la xarxa d'escoles associades a la UNESCO.

Les Escoles Associades de la UNESCO van néixer el 1953, amb l'objectiu de fomentar la cooperació i la pau internacionals a través de l'educació escolar. Formen una xarxa, la Red PEA (Pla d'Escoles Associades).

Actualment participen en aquest pla més de vuit mil cinc-cents centres d'ensenyament de tot el món i de tots els nivells d'educació (infantil, primària, secundària, universitària).

Les escoles associades inclouen en el seu Projecte Educatiu els següents temes:

- Els problemes mundials i el paper de les organitzacions del sistema de les Nacions Unides en la seva resolució.
- La difusió i el respecte dels drets humans.
- El coneixement dels altres països i les altres cultures, a partir del coneixement i de la valoració de la pròpia.
- L'anàlisi dels problemes mediambientals. És convenient que l'educació per a la cooperació i la pau internacionals sigui un element que s'integri en el marc de les assignatures ja existents, incorporar aquests temes com a eixos transversals.

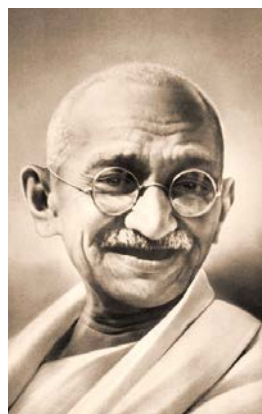
A Catalunya, l'any 2006, es va crear la XEAUC, Xarxa d'Escoles Associades de la UNESCO a Catalunya, per tal de tenir entitat pròpia i potenciar la idea de xarxa catalana.

La XEAUC queda inscrita dins de la xarxa estatal REAU (Red de Escuelas Asociadas a la UNESCO) així com a la xarxa internacional PEA de la UNESCO.

http://www.xeauc.org/qui_2.html

Per tal de continuar treballant per tots aquests valors, ja fa una bona colla de cursos que funciona la Comissió de la Pau i la Solidaritat a l'Institut de Santa Coloma.

Un any més es continua amb aquesta tasca que la considerem molt important per la formació com a persones dels nostres alumnes juntament amb tots els altres àmbits treballats: aprenentatges acadèmics, mediambientals...

Enguany proposem tota una sèrie d'activitats que tenen com a fil conductor el respecte a diversitat de persones amb les que convivim a diari.

Ja hem celebrat el **Dia de la Pau**, 21 de setembre. Tot just el curs havia començat i era difícil poder organitzar en tan poc temps una activitat amb la participació de la majoria dels i les alumnes. Vam considerar oportú fer un Power Point que es visualitzés a la pantalla de l'entrada del centre. Foren unes imatges referides a diferents personalitats que expressaven el seu pensament sobre la pau.

Una altra de les jornades que ja hem treballat ha estat la **Setmana de la UNESCO**. A nivell internacional es commemora el dia 16 de novembre l'aniversari de la seva fundació l'any 1945. El tema escollit aquest curs, ha estat **Els conflictes bèl·lics i les seves conseqüències, en especial, els refugiats**. El dia 25 de novembre vam comptar amb la col·laboració del tot desinteressada de tres persones de l'**Equip de Rescat en Emergències de Catalunya**, l'**EREC**, un projecte dins **ASL** (Acció Solidària i Logística: Associació civil sense ànim de lucre que té com a finalitat la cooperació internacional en països en vies de desenvolupament i la intervenció d'urgència en grans emergències). Van fer-nos una xerrada als grups de primer a quart d'ESO i al grups de Cicles d'Infantil i Finances sobre la seva experiència personal en els camps de refugiats de Grècia.

El dia 30 de gener organitzarem activitats pel **DENIP** (Dia Escolar de la No-Violència i la Pau). La temàtica escollida girarà entorn als Drets Humans.

El dia 21 de febrer se celebra el **Dia Internacional de la Llengua Materna**. Ens plantegem de poder treballar aquest tema per primera vegada. El motiu que ens empeny endavant és el respecte per totes les llengües del món, siguin parlades per molts o pocs parlants.

Com cada any, per **Sant Jordi** es realitzaran tota una sèrie d'activitats. Algunes d'elles ens serviran per poder recollir diners en benefici del l'Institut Rodolfo Castilla de Palacagüina de Nicaragua amb el qual estem agermanats des del 2001.

El dia 21 de maig es duran a terme unes activitats per recordar el **Dia Internacional de la Diversitat**. Tots som persones diferents però la diversitat ens enriqueix.

Estem inscrits dins del projecte Living Peace, nascut a un centre escolar d'Egipte l'any 2011 amb la finalitat de fomentar la cultura de la Pau a través del respecte per tot-hom. L'inicià el professor Carlos Palma que enguany (el mes de novembre) ha estat convidat a la UNESCO per donar a conèixer aquest projecte. La nostra participació en aquest curs es vol reflectir fent la proposta de participar en un Concurs d'Assaig proposat per la UNESCO, escrit en anglès.

Activitats del centre

Viatge de fi de curs

■ Cristina Juanhuix, Judit Díaz, Marina Correa

Com cada any, els alumnes de 4rt d'ESO anirem de viatge de fi de curs. Aquesta vegada, el país de destinació és Eslovènia. És un petit país que es troba a l'est d'Itàlia i que també està limitat pel Mar Adriàtic, Croàcia, Hongria i Àustria. Els professors van triar aquest lloc perquè és bonic i, sobretot, segur. Ens allotjarem durant 5 dies a la capital anomenada Ljubljana.

Des de principi de curs hem estat fent coses per guanyar diners i ajudar a pagar-nos el nostre viatge. Vam començar

fent una parada a la Fira de la Llet de Vilobí el cap de setmana del 15 i 16 d'octubre. La setmana abans ens vam organitzar i vam decidir el torn. A la parada veníem productes de segona mà que havíem recollit i números pel sorteig de paneres, les quals van tenir molt d'èxit. Uns quants companys van fer les paneres a l'institut el dia abans. Per obtenir coses amb què fer les paneres, els alumnes vam anar demanant aliments o altres productes a les botigues, tot explicant la causa, que és el viatge a Eslovènia. Tot va sortir molt bé i vam poder fer la primera recollida de diners.

Fira de la Llet, a Vilobí d'Onyar.

Fira de la Llet, a Vilobí d'Onyar.

Fira de la Ratafia, a Santa Coloma de Farners.

Unes setmanes després, ja es respirava l'ambient ratafiaire i estava tot a punt per la parada del cap de setmana del 12 i 13 de novembre, a la Fira de la Ratafia de Santa Coloma de Farners. L'organització va funcionar de la mateixa manera que l'anterior, el dia abans es van fer les paneres a l'institut, que van tornar a ser un èxit. Per preparar les paneres, els alumnes vam portar objectes, aliments... de les nostres cases. D'aquesta manera no havíem de comprar res. A la parada veníem els productes de segona mà, els números per les paneres, coques, pizzes i xocolata desfeta. A la fira hi va venir molta gent aquest any, i gràcies a això, vam poder vendre molt.

A part de les diferents parades realitzades, també hem encarregat un lot especial de Galetes Trias i ponsèties (la flor de Nadal) per vendre a familiars, amics i professors que volen col·laborar amb el viatge.

Com cada any, alguns alumnes de 4rt van fer diversos logotips per la dessuadora del viatge, i per triar el logotip que portarem vam fer una votació.

Totes les activitats que hem fet, a part d'haver-nos ajudat a guanyar diners, també ens han servit per fer pinya i per aprendre a implicar-nos conjuntament en una finalitat.

Estem segurs que ens emportem un bon record d'aquesta experiència!

Galetes Trias.

